

ה"ת 54280/04/21 - סאיד זועבי, ג'ואנה זועבי, למיא זועבי, ס. מ. שירותי מדיה ועיצוב בע"מ, א.מ.ע.ר תבור השקעות בע"מ, חברת מ.אור לוגיסטיקה בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 54280-04-21 זועבי ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ארז מלמד

מבקשים

1. סאיד זועבי
 2. ג'ואנה זועבי
 3. למיא זועבי
 4. ס. מ. שירותי מדיה ועיצוב בע"מ
 5. א.מ.ע.ר תבור השקעות בע"מ
 6. חברת מ.אור לוגיסטיקה בע"מ
- ע"י ב"כ עוה"ד תמיר סננס ו/או שילה ענבר

נגד

משיבה

מדינת ישראל
ע"י יחידת הסייבר הארצית, להב 433

החלטה

רקע - בתמצית

תחילת ענייננו ביום 3.2.21, עת נבדק במחסום קורונה שגרתי בסמוך למושב תל עדשים (להלן: המקום), רכב ממוגן ירי מסוג BMW מ.ר. 19448902 (להלן: הרכב), מבלי שהתקבל על כך אישור חוקי ובניגוד לתקנות.

נהג הרכב, מר ג'יהאד אבו רחאל (להלן: ג'יהאד), מסר לשוטרים כי הרכב לא שייך לו, אלא לחברו, מר סאיד זועבי (להלן: "המבקש 1" בעניינו). ברגעים הבאים בוצע חיפוש ברכב ובמסגרתו נמצאו שתי שקיות המכילות סכום כסף מזומן, בסך כולל של כ- 1.6 מיליון ₪. הרכב נתפס והועבר למגרש משטרה וסכום הכסף נותר בידי המשטרה. ג'יהאד עוכב לחקירה ושוחרר בהמשך.

בתאריך 11.2.21 הגיש המבקש 1, באמצעות ב"כ, עו"ד אלי סרור, בקשה לבית משפט השלום בנצרת להשבת סכום

הכסף התפוס (ה.ת. 21-02-23811). המשיבה התבקשה להגיב על הבקשה, לא יאוחר מתאריך 17.2.21. בהמשך, בתאריך 17.2.21 לאור תגובת המשיבה ובהיעדר התייחסות מצד המבקש, הורה בית המשפט על מחיקת הבקשה והתיר הגשתה בשנית, בכל עת.

כאן המקום לציין כי בתאריך 17.2.21, הוא המועד האחרון שניתן למשיבה להגיב לבקשה במסגרת ההליך בבית משפט השלום בנצרת, נעצר המבקש 1 ולמחרת התבקשה בפני הארכת מעצרו לצרכי חקירה. מעצרו של המבקש 1 הוארך מעת לעת, עד מועד שחרורו בתאריך 1.3.21, בערבויות ותנאים מגבילים (מ.י. 21-02-38850).

עובר למעצרו של המבקש 1, נעתר בית המשפט, במעמד צד אחד ואפשר למשיבה ביצוע צו חיפוש ותפיסת רכוש כנגד המבקש 1 (תיק בימ"ש 21-02-30686). צו זה התיר, בין השאר, תפיסת מסמכים, מחשבים, כלי רכב (לרבות תפיסת רכב BMW מ.ר. 194-48-902, אשר באותה עת היה מאוחסן במגרש משטרתי), רכוש בעל ערך, כסף מזומן, רכוש בשווי היקף העבירה והכל לטובת חילוט עתידי.

מכוחו של צו החיפוש והתפיסה, נתפסו ע"י המשיבה, מלבד רכב ה- 2 BMW רכבים נוספים מסוג מרצדס (מ.ר. 73926801 ו- מ.ר. 88813701), המחאות לפירעון עתידי, שלושה שעונים, כסף מזומן בסך של 21,400 ₪ וטלפונים ניידים.

בתאריך 18.2.21 התיר בית המשפט צו הקפאת חשבונות בנק הקשורים למבקשים 1, 4-6) (תיק בימ"ש 21-21-43095). בהמשך ובהתאם להסכמת הצדדים, יתרות החשבונות הועברו לחשבון המשיבה, על מנת לאפשר למבקשים להתנהל בחשבונות כאמור באופן שוטף.

ביום 17.3.21 הגיעו הצדדים להסכמה (אשר קיבלה תוקף ביום 24.3.21), שעניינה העברת היתרות מחשבונות הבנקים שהוקפאו, אל חשבון בנק של המשיבה ושחרור החשבונות האמורים לטובת המשך פעילותם השוטפת. אשר לכלי הרכב התפוסים, הוצא לבקשת היחידה החוקרת, ביום שחרור המבקש 1 (1.3.21), צו איסור דיספוזיציה.

הבקשה הנוכחית

ביום 26.4.21 הוגשה לבית משפט זה עתירת המבקשים לשחרור רכושם התפוס. כשבועיים לאחר מכן, ביום 9.5.21 התקבלה תגובת המשיבה ולאחריה התקיימו שני דיונים בפניו: הראשון ביום 31.5.21 והשני כשבוע לאחר מכן, בתאריך 7.6.21. במהלך הדיונים כאמור נשמעו טיעוני הצדדים ונמסר לעיוני דו"ח סודי (סומן **1.מ.א**) וחומרי חקירה גולמיים. דיון נוסף התקיים בתאריך 9.8.21, לבקשת בית המשפט ולטובת קבלת הבהרות/השלמת טיעונים.

טיעוני המבקשים רבים ומגוונים. חלקם יוכרעו במסגרת החלטה זו ובאשר ליתר הטיעונים - מצאתי כי חלקם מקדימים את זמנם בשלב זה של ההליך, כאמור עיצומה של תקופת החזקת התפוסים הראשונה. להלן תמצית טיעוני המבקשים:

א. החיפוש ברכב בוצע באופן שאינו חוקי ומשכך, סכום הכסף שנמצא בו, נתפס שלא כדין; הרכב עצר במחסום שגרתי, התפיסה והחיפוש היו מקריים ולא קדם להם חשד או עילה כלשהי לביצוע החיפוש.

לכך הוסיפו, כי החיפוש נערך שלא בנוכחות עדים שאינם שוטרים; המבקש 1 וג'יהאד לא קיבלו לידיהם דו"חות חיפוש; ומלכתחילה כלל לא נתנו הסכמה מדעת לביצוע החיפוש.

אשר לכסף שנמצא ברכב, לא הייתה עילה לתפוסו, שהרי מציאת כסף מזומן איננה מקימה כשלעצמה חשד סביר לביצוע עבירה וכאמור, איננה מקנה סמכות לבצע חיפוש ללא צו.

ב"כ המבקשים הדגישו, כי גם כאשר עסקין בחשד לביצוע עבירות מסוג הלבנת הון, המאפשרות תפיסת רכוש בשווי, לא ניתן לטעון כי השוטרים במחסום רשאים היו לתפוס את סכום הכסף מבלי שהתקבל צו בעניין.

עוד הוסיפו כי המשיבה לא פעלה בהתאם להלכה שנקבעה ברע"פ 4526/18 שאול אלוביץ נ' מדינת ישראל (נבו 05.08.2018) (להלן: הלכת אלוביץ), לפיה היה על היחידה החוקרת לפנות ולבקש מבית המשפט צו בדיעבד, להכשרת תפיסת סכום הכסף.

ב. היחידה החוקרת פעלה במעמד צד אחד בנוגע לרכוש שכבר נתפס והיה ברשותה; המבקשים טענו כי במצב דברים זה, היה מקום לקיים דיון במעמד שני הצדדים ולאפשר למבקשים, להשמיע את קולם וטיעוניהם וזאת לא נעשה, בשלוש הזדמנויות שונות: במעמד קבלת צווי התפיסה בתאריך 14.2.21 במסגרת תיק 30686-02-21 (בנוגע לרכב מסוג BMW, אשר היה בסטטוס תפוס ע"י משטרת התנועה; בתאריך 1.3.21, עת ביקשה המבקשת, עובר לשחרורו של המבקש 1, צו איסור דיספוזיציה בנוגע לשלושת הרכבים התפוסים; ובהמשך, עת הסבה המשיבה את ההמחאות התפוסות לפקודתה.

ג. הטלפונים הניידים תפוסים בהיעדר סמכות; המבקשים טענו כי מאחר שמדובר במכשירים המהווים מחשב, ובהתאם לסעיף 32(ב1) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפסד"פ), היה על המשיבה לבקש את הארכת תפיסתם בתום 30 ימים, ומשלא פעלה כנדרש ממנה - הרי שתוקף תפיסתם פקע ויש להשיבם לבעליהם.

ד. עוד נטען כי חלקו הארי של סכום הכסף שנתפס ברכב ה-BMW, בסך של 1.2 מיליון ₪ מקורו בהלוואה שקיבל המבקש 1 מאדם בשם חאלד עונאללה, אותה התחייב המבקש 1 להחזיר ב- 10 תשלומים שווים ורצופים ע"ס 120,000 ₪ כ"א, כפי שעולה מהסכם ההלוואה וצילומי ההמחאות (נספח "י" לבקשת לשחרור התפוסים).

ה. בכל הנוגע לכספים שנתפסו מידי המבקשות 4-5, נטען כי מקורם מהכנסות חוקיות. כך גם פני הדברים בכל הקשור להמחאות עתידיות לפקודת המבקשים 1-5, אשר נתפסו ע"י המשיבה, בסך כולל של 266,000 ₪.

ו. באשר למסמכים שנתפסו, מהם עולה כי המבקש 1 הלווה לאחרים כספים בסך כולל של כ- 8 מיליון ₪, נטען כי המדובר בהסכמי הלוואה, אשר מעולם מומשו ולפיכך, אין לזקוף סכום זה כהון בלתי מוסבר.

טיעוניהם הנוספים של המבקשים נשאו פן מהותי יותר, ועניינם היעדר עילת חילוט חוקית, היעדר חשד סביר, וכן טענו לפגיעה אנושה בזכותם היסודית של המבקשים לקניין.

נציגי המשיבה, עוה"ד עמית לוין ואביטל גיגי, טענו כי בשלב זה, שווי העבירות המיוחסות למבקש 1 הינו מעל עשרה מיליון ₪, כאשר שווי התפוסים נמוך משמעותית מהיקף העבירות. עוד צוין שחלפו אך חודשים בודדים ממועד "הפרוץ", החקירה עודנה מתנהלת וכי ככל והמשיבה תלמד על רכוש נוסף - היא תעתור לתפוס, וזאת במטרה להקטין את הפער בין שווי העבירות להיקף התפוסים.

נציגי המשיבה הבהירו כי כל פעולות המשיבה נעשו כדין, לרבות הוצאת הצווים השונים בעניינם של המבקשים ותפיסת רכושם. הם חזרו והדגישו כי הרכוש התפוס מוחזק לצרכי חילוט בשווי העבירות; הבהירו כי טרם חלפו 180 ימים ממועד התפיסה; וכי חומרי החקירה הועברו לעיון הפרקליטות וטרם התקבלה החלטה סופית בעניין.

עוה"ד לוין מסר כי ליווה את החקירה עוד בטרם הפכה גלויה וציין כי ייתכן שהיה ראוי לפעול אחרת בכל הנוגע לתפיסת סכום הכסף שנמצא ברכב BMW (לדוגמא בעניין נוכחותם של עדים שאינם שוטרים). עם זאת, הסביר כי התנהלות השוטרים במקום וכן הוצאת הצווים לאחר מכן, נעשתה באופן תקין וחוקי לחלוטין והוסיף כי עסקינן בחקירה סמויה שהתנהלה משך זמן רב. לדבריו, עיכוב רכב ה-BMW במחסום בסמוך למושב תל עדשים לא היה צפוי. עוד הבהיר עו"ד לוין, במענה לטענה לפיה המשיבה בחרה לעצור את המבקש 1, בכוונת מכוון דווקא, במועד האחרון שנקצב לקבלת תגובתה לבקשה להחזרת תפוסים (בקשה שהוגשה כאמור בבית משפט השלום בנצרת), כי לוח הזמנים של המשיבה, בבואה להחליט על הפיכת חקירה סמויה לגלויה, כפוף ותלוי בגורמים שונים, לרבות לוח הזמנים של בתי המשפט ורשויות מעורבות נוספות ואין במועד שנקבע ע"י בית משפט השלום בנצרת, דבר וחצי דבר בהחלטה להפוך החקירה לגלויה בתאריך 17.2.21 דווקא.

אשר לטענת המבקשים בנוגע לאופן בו נערך החיפוש ברכב ה-BMW, נטען ע"י המשיבה כי החיפוש בוצע בהסכמתו המפורשת של ג'יהאד. עוד הוסיפו כי דו"ח הפעולה של השוטר שנכח במקום, מלמד כי האחרון בדק את פרטי הרכב ומצא כי בעליו הוא יעד משטרתי, ולצד העובדה כי עסקינן ברכב שנמצא ממגן ירי בניגוד לחוק (ובצירוף לדו"ח בוחן התנועה שבדק הרכב במקום) - הרי שניתן בקלות להסיק על חשד סביר לביצוע פשע, אשר הקנה סמכות לביצוע החיפוש.

עוד בעניין הרכב, ביארו כי עסקינן ברכב הרשום על שם אמו של סאיד (כאמור, המבקשת 3), ומחקירותיה של האחרונה עלה כי מדובר ברישום בעלות כוזב, וכי, הלכה למעשה, המבקש 1 הוא שעושה שימוש ברכב.

אשר לטענת המבקשים בעניין מכשירי הטלפון הסלולרי, הוסבר כי לא ניתן לבצע הפרדה בין ה"ברזל" לבין חומרי

המחשב המצויים בו, וממילא, מדובר בתפוסים לצורך חילוט עתידי בסוף ההליך המשפטי, ומשכך סעיף 32(ב1) לפסד"פ כלל אינו רלוונטי, ותוקף החזקת המכשירים עומד על 6 חודשים.

לשאלת בית המשפט מדוע לא פנתה המשיבה בבקשה בדיעבד להכשרת תפיסת הכסף שאותר ברכב ה-BMW, נימסר כי הדבר נבע כתוצאה מחשש לפגיעה בחקירה. יחד עם זאת נטען, בלשון רפה, כי ראוי היה לפעול אחרת בהקשר זה.

דין והכרעה

תפיסת הרכב מסוג BMW והכסף במזומן בסך של 1.64 מיליון ₪:

אין חולק שהרכב עוכב באקראי במחסום "קורונה" בסמוך למושב תל עדשים. השוטרים הבחינו כי מדובר ברכב ממוגן ירי וזאת ללא אישור כנדרש על פי חוק ובניגוד לתקנות. לפיכך, לא מצאתי כל פסול בהחלטתו של בוחן התנועה שנכח במקום, לתפוס את הרכב. בהינתן החשד לפיו הרכב אינו מורשה לנסיעה, הרי שהייתה לשוטרים שנכחו במקום סמכות לעכב את ג'יהאד, לברר את זהותו ופשר מעשיו.

נשאלת השאלה באם עצם נסיעה ברכב ממוגן ירי, ללא היתר ובניגוד לתקנות, יכול לעורר חשד אשר בכוחו להצדיק עריכת חיפוש משטרתי ברכב, בהתאם לסטנדרט הראייתי הנדרש?

אין זה המקום ו/או השלב להכריע בדבר חוקיות החיפוש והדבר בוודאי יעשה במסגרת ההליך בתיק העיקרי, ככל ויוחלט על הגשת כתב אישום כנגד המבקש ואולם לשלב הנוכחי של ההליך, ובהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (הלכת "בן חיים") ובהינתן נסיבותיו יוצאות הדופן של המקרה, הרי ששיקול דעתם של השוטרים ובחירתם לעריכת החיפוש ברכב, ללא צו שיפוטי, אינו בלתי סביר. לכך יש להוסיף כי בהתאם למפורט במסמך "א.מ. 6" - סומן בתאריך 15.2.21 (ג'יהאד הסכים לעריכת החיפוש ("ביקשתי מהנהג הנ"ל את הסכמתו לבצע חיפוש ברכב והנהג ענה כי הוא מסכים"). הדברים אף עולים בקנה אחד עם דוח פעולה מספר 97983139, שנערך ע"י מפקח עמר שמואל.

תפיסת הכסף המזומן:

אין ולא יכול להיות חולק כי תפיסתו של רכוש או חפץ בידי הרשות החוקרת, חייבת להיות מעוגנת בהסמכה חוקית. השאלה הנשאלת היא האם קמה למשיבה הסמכות לתפוס הכסף, אך נוכח העובדה שזה נתפס בתוך רכב ממוגן ירי? ויובהר, בשלב בו נתפס הכסף לא נטען כי הכסף מהווה חפץ שנעברה בו עבירה; לא קם כל חשד לפיו המדובר בכספים ששימשו שכר בעד ביצוע עבירה; וממילא לא נטען כי הכספים שימשו כאמצעי לביצוע עבירה. במצב דברים זה ובהתאם להחלטת בית המשפט העליון בעניין ג'אבר (עלי אבו ג'אבר ואח' נ' מדינת ישראל, בש"פ 333/21), קיים קושי להשלים עם בחירת המשיבה לתפוס את הכסף, ללא הסמכה חוקית. לא נעלם מעיני המפורט בדוח הסודי, עמוד 2 סעיף 4 ואולם, אל לנו להתעלם מהמועד בו הועלו הדברים על הכתב.

במצב דברים זה, היה על המשיבה לפנות לבית המשפט, בסמוך לאחר מכן, בבקשה לקבלת צו להחזקת הכסף התפוס בעילה של תפיסה לצורך חילוט "רכוש בשווי" ולעשות כן במעמד הצדדים (בש"פ 8151/18, מדינת ישראל נ' אברמוב; והלכת אלוביץ'). דברים אלה נכתבים ביתר שאת בהינתן נסיבות תפיסת הכסף; אקראיות התפיסה; והצורך המובהק בהמשך תפיסתו.

מכל האמור לעיל עולה כי לא זו בלבד שנפל פגם בתפיסת הכסף המזומן, אלא שפגם זה הלך והתעצם בבחירתה של המשיבה שלא לפנות לבית המשפט, לאישור התפיסה בדיעבד.

הנני מתקשה לקבל את הטענה לפיה הפנייה לבית המשפט לאישור התפיסה בדיעבד נדחתה עד לתאריך 15.2.21, בהינתן חשש של "פגיעה בחקירה" והדברים נרשמים בלשון עדינה. לא הייתה כל הצדקה לקיום הדיון במעמד צד אחד ובפרט נוכח העובדה שבאותה עת הייתה תלויה ועומדת בקשה להחזרת התפוסים בבית משפט השלום בנצרת.

כל שנידרש מהמשיבה הינו דבר אחד ויחיד, פשוט ומתבקש- פניה לבית המשפט, מוקדם ככל שניתן, לאחר תפיסת הכסף, בבקשה להכשרת המשך החזקת הכספים התפוסים, חרף הפגמים שנפלו בהליך תפיסתם וזאת, למגנת הלב הרבה, לא נעשה.

זאת ועוד, גם פניית המשיבה לבית המשפט בתאריך 15.2.21, לא חפה מקשיים. בצו כאמור (30868-02-21) לא צוין במפורש שהבקשה נוגעת גם להכשרה בדיעבד של תפיסת סכום הכסף במזומן בסך של 1.64 מיליון ₪. תוכנו של הצו סטנדרטי ונעדר כל התייחסות נקודתית לסכום הכסף התפוס וכלשון הצו: **"...לתפוס רכוש בשווי היקף העבירה לצורך חילוט עתידי לרבות תפיסת כלי רכב מ"ר 194-48-902..ולרבות כסף מזומן, מטבעות וירטואליים, ארנקים וירטואליים..וכל פרטי אחר בעל ערך"**.

הנה, מניתי לעיל את הפגמים שנפלו לכאורה בחיפוש ובתפיסת הכספים נשוא בקשה זו; ממול, אין מחלוקת, כפי שפירטתי, כי קיים חשד סביר, אם לא למעלה מכך, כי הכספים המוחזקים על ידי המשטרה הם פירות של ביצוע עבירות לכאורה.

לאור המתח בין שני השיקולים הללו, תפיסת הכספים ה"עבריינים" מחד גיסא, והפגיעה בזכויות של בעליו, מה דינם? היש להחזירם למבקש 1, לנוכח הפגיעה בזכויותיו, או שמא יש להותירם בידי המשיבה?

יוער, במהלך שמיעת טיעוני הצדדים, שקלתי מעין "פשרה", לפיה אורה על החזרת ולו חלק מהכספים התפוסים למבקש 1, ובכך לתת ביטוי למורת הרוח של בית המשפט מביצוע הליך החיפוש ותפיסה שלא כדין וליתר הפגמים שנמנו לעיל. ואולם, בחינת כלל הנתונים שהונחו בפני ובחינת כלל השיקולים הצריכים לעניין, מביאים לכלל מסקנה כי אין מקום להשבת הכסף התפוס, גם לא חלקו, והכל כפי שיפורט להלן.

מה "ערך" הפגיעה בזכויות המבקש 1? איזה סכום יש להשיב לידי? 100,000 שקלים? ומדוע לא 450,000 ₪? מי יאמוד וכיצד יאמוד, את שווי הפגיעה בזכויותיו של המבקש 1?

בנסיבות העניין ובעת הזו, הגעתי למסקנה המתחייבת כאן ולפיה, אין בידי להושיט סעד למבקש 1. לא ניתן, לא ראוי, לא מוסרי ועל כן גם לא חוקי - להשיב למבקש 1 את הכסף התפוס, גם לא חלקו.

אסביר: גם אם אני, כפי שקבעתי, כי נפגעו זכויותיו של המבקש 1, בעת עריכת החיפוש ברכב ובהמשך, בבחירת המשיבה שלא לפנות לבית המשפט בבקשה להכשרת התפיסה, הרי שאין בכך, בעת הזו, כדי לסייע למבקש 1 במישורה של בקשה זו, שהרי "הענשת" המדינה, הציבור, בכך שלידי המבקש 1 יוחזרו כספים שהושגו בעבירה - אינה באה בחשבון.

אמחיש באמצעות דוגמא פשוטה: פלוני פרץ לביתה של קשישה, ויצא ממנו כששלל רב של תכשיטים וכסף מזומן בידי. בדרך פגע בשוטר, שללא חשד סביר עיכבו לבדיקה ולחיפוש, אף ללא הסכמה מדעת; תוך כדי ביצוע החיפוש שגילה את דבר העבירה, הפליא השוטר את מכותיו בפורץ, ללא כל צורך. ובכן, אין ספק שנפגעו זכויותיו של הפורץ ועליהן חובה - לא פחות - להקפיד.

ואולם, בהינתן הפרת זכויותיו של הפורץ, הימצא השופט שורה על החזרת חלק מתכשיטי וכספי אותה קשישה, לידי הפורץ החבול?

ברי שהתשובה לכך שלילית. הרי תרופתו של הפורץ תהא בזמן ובמישור אחר, על פי הפסיקה: אם בשלב המעצר עד תום ההליכים, ביחס לשאלת שחרורו ואם בעת גזירת עונשו, אם יורשע בהמשך. אבל להחזיר לאותו פורץ את בלעו, את תכשיטיה וכספה של אותה קשישה? הדבר אינו מתקבל על הדעת.

מעניין לעניין באותו עניין- בין "הפורץ" למבקש 1, אין הבדל של ממש. העובדות אולי פחות ציוריות, פחות מוחשיות, אולם גם פה וגם שם, הצבעים הם צבעי שחור-לבן. רוצה לומר: אם הכספים הם כספי עבירה, ולא משנה אם בפריצה או בעבירות של הלבנת הון, מרמה ועבירות נוספות עסקינן, הרי שיש להחזיר לחשוד (למשל, בהיעדר חשד סביר), או לאו.

תרופתו של המבקש 1 לפצעי ההפרה של זכויותיו - לא מצויה במישור החזרת הכספים, אלא בהמשך הדרך.

על כן, הבקשה להשבת סכום הכסף התפוס- נדחית.

בכל הקשור לטענה לפיה חלקו הארי של סכום הכסף התפוס, בסך של 1.2 מיליון ₪, מקורו בהלוואה שקיבל המבקש 1 מאדם בשם חאלד עונאללה, אותה התחייב המבקש 1 להחזיר ב- 10 תשלומים שווים ורצופים ע"ס 120,000 ₪ כ"א,

הרי שבשלב הזה של ההליך ובהינתן חומרי החקירה שהוצגו לעיוני (ראה למשל, א.מ.1 עמוד 2 סעיף 4; ועמוד 4 שורה 14 ואילך), אין בידי לקבל.

טלפונים ניידים:

בנוגע לטלפונים הניידים, בהינתן המפורט בדוח הסודי; צרכי החקירה; פרק הזמן שחלף מאז תפיסתם; קצב התקדמות החקירה; וטיב החשדות; הרי לא מצאתי כל נימוק, בשלב זה, אשר בכוחו להצדיק השבתם, והכל, כמובן, בכפוף להוראת סעיף 35 לפסד"פ.

כספים והמחאות השייכים למבקשות 4-5:

בכל הקשור לטענות לפיהן הכספים שנתפסו מידי המבקשות 4-5 וההמחאות העתידיות, מקורם מהכנסות חוקיות, הרי שמצאתי להפנות לדוח הסודי וצרופותיו, המלמד על קיומו של חשד סביר לפיו המדובר בכספים/המחאות אשר מקורם בעבירה.

הסכמי הלוואה בין המבקש 1 לאחרים:

בכל הנוגע לטענה לפיה הסכמי הלוואה שנמצאו בחזקת המבקש 1, מעולם לא מומשו ולפיכך, אין לזקוף את סכומם כהון בלתי מוסבר, הרי שמצאתי, גם בהקשר זה, להפנות לקיומו של חשד סביר לביצוע עבירות של הלבנת הון, כפי הנלמד מהדוח הסודי וממסמכים נוספים שהוצגו לעיוני.

עילת החילוט והיקפו:

עיון בדוח הסודי ומסמכים נוספים שהוצגו לעיוני מלמד על קיומו של חשד סביר לביצוע עבירות בהיקף של מיליוני ₪. היקף התפוסים נופל משמעותית משווי התפוסים ולפיכך, טענות המבקשים בהקשר זה, דינן להידחות.

כלי הרכב התפוסים:

א. **רכב מסוג BMW מ"ר 19448902:** הרכב רשום ע"ש אמו של המבקש, המבקשת 3, אשר, אף לדבריה, כלל לא עושה בו שימוש. נדמה והדברים נרשמים בלשון רפה, כי עסקינן ברישום הנועד לטשטש את זהות בעל הרכב, הוא המבקש 1 (ראה גם המפורט בדוח הסודי, עמוד 6 סעיף 8). בהינתן קיומו של חשד סביר לביצוע

העבירות, עילת תפיסה ושווי העבירות, ובהתאם להלכת "לרגו", מצאתי להורות על השבתו בכפוף לתנאים שהותוו בפסיקה ובהיעדר כל מניעה חוקית אחרת, ככל וקיימת.

ב. **רכב מסוג מרצדס מ"ר 73926801:** בהתאם להסכמת הצדדים להשבת הרכב התפוס ובהינתן מחלוקת באשר לאופן חישוב דרישת ההפקדה במזומן ועל בסיס ההלכה הפסוקה, לפיה ההפקדה נגזרת משווי הרכב המלא, מורה על השבתו בכפוף להפקדה בסך של 420,000 ₪.

ג. **רכב מסוג מרצדס מ"ר 88813701:** בהתאם להסכמת הצדדים, מורה על השבתו לידי המבקשת 3, בכפוף להפקדת סך של 61,000 ₪.

למען הסר ספק, שחרור הרכבים התפוסים המפורטים בסעיפים ב-ג לעיל יעשה, בנוסף לדרישת ההפקדה במזומן, בכפוף למילוי התנאים שנקבעו בפסיקה ובכלל זה- המצאת פוליסת ביטוח מקיף, לגבי כל אחד מן הרכבים, כאשר הפוליסה משועבדת לטובת המדינה; רישום עיקול על הרכבים לטובת המדינה; יאסר על המבקשים 1-2 למכור את הרכבים, למסורם לאחרים או להוציאם מרשותם; המבקשים 1-2 יעמידו את הרכבים לזכות המשיבה, בכל עת שיחויבו לעשות כן על ידי צו של בית המשפט; המבקש 1 יחתום על ערבות עצמית בסך של 1 מיליון ₪. המבקשת 2 תחתום על ערבות עצמית בסך של 400,000 ₪.

דוח סודי וחומרי חקירה ימסרו למשיבה, במזכירות בית המשפט, החל מתאריך 19.8.21.

ניתנה היום, ד' אלול תשפ"א, 12 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.